

FANAATTINEN KIIHKOILIJ *Matt.23:32*

Fanaattisia kiihkoilijoita on, aina jonkin asian kiihottamina. – Kukin heistä yrittää voimakkaasti tuoda julki omaa näkemystään pitäen sitä ehdottomana totuutena ja ainoana oikeana tapana elää tai käsitellä asioita.

Miksi me ihmiset kiihkoilemme ja mitä päätöksellämme saamme aikaan? – Kiihkomielisen tyydyttyessä voimakasta tarvettaan päästä sanelemaan toiselle - vieläpä kovin käskevään sävyyn, hän turmelee käytöksellään asian hyvätkin näkökulmat. Koko asia saattaa siis joutua huonoon valoon vain pelkästään siksi, että se esitetään väärin tai väärällä "äänepainolla".

Kiihko aiheuttaa aina voimakkaita vastareaktioita. Olen itsekin tehnyt päätöksen, että *"kovin kiihkeästi ja ylinnokkaasti kaupattua tavaraa tai tuotetta en osta"*! Todennäköistä on, että "kiihkon" vallassa myyty pesuaine ei välttämättä ole ollenkaan niin hyvää, kuin myyjä intoillessaan sen esittää olevan.

Nykyajan *"sivistyneessä"* maailmassamme saatamme törmätä myös uskonnolliseen kiihkoiluun. Meille helluntailaisuudessa niin rakkaaksi tulleella kastenäkemyksellä ja muillakin opillisilla eroavaisuuksilla voisimme kiihkoilla ja tapella miltei *"verissä päin"* toisten uskontokuntien edustajien kanssa, mutta siitä ei olisi mitään hyötyä. Itse asiassa Raamattu kieltää meitä kiistelemästä sellaisista kysymyksistä:

Jättäkäämme siis Kristuksen opin alkeet ja pyrkikäämme uskossa aikuisiksi, ryhtymättä uudestaan laskemaan perustusta, joka on parannus kuolleista töistä, usko Jumalaan, opit kasteista ja kätten päällepanemisesta, kuolleiden ylösnousemisesta ja ikuisesta tuomiosta. Niin teemmekin, jos Jumala suo. Hepr.6:1-3[*JKR]

Miten siis pidämme yllä totuuden sanaa? Miten julistaisimme ilman hillitöntä kiihkoa ja paatosta? Luin erään kerran jostain osuvan ajatuksen:

"Se ihminen, joka kertoo sinulle uskonnollisen näkemyksensä, ei todennäköisesti halua kuulla mitään omasta vakaumuksestasi."

– Hymyilytti tuon ajatuksen tuoma mielikuva perus kiihkoilijasta - *"sanaseposta,"* joka ei välitä ja kunnioita toista ihmistä lainkaan! Juuri tämä kunnioituksen puute on yksi kiihkoilijan perusominaisuus. Ihmisellä pitäisi olla vapaus valita tiensä suunta. Eikö siis riitä, että kerromme vain asiamme, kokemuksemme ja Jumalalta saamamme ilmoitukset ilman sen suurempia kiihkoiluja? Antaisimme ihmisten itse valita, seuraavatko he

Herraa vai eivätkö? Vieläpä on todettava sekkin, että jos teemme päätöksiä toisten puolesta painostaen ja jopa pakottaen heitä näkemyksiimme, eivät ne kestä – ikään kuin yrittäisimme väkisin repiä lasta äitinsä kohdusta! Hengelliset vakaumukset ja päätökset kantavat vasta sitten kun ne syntyvät ja kasvavat sisältäpäin ja ovat näin ollen Jumalan aikaansaannosta sanan ja Pyhän Hengen kautta. Eli kiihkoilun sijaan tulisikin antaa Jumalan tehdä työ toisen ihmisen sisimmässä.

Raamattu jopa kieltää turhat mielipiteistä kiistelyt:

Heikkouskoista hoivatkaa kiistelemättä mielipiteistä. Room.14:1[*JKR]

– Onko sitten oikeanlaista kiivautta? Saammeko kiivailla ja missä määrin? Tähän haemme Raamatun ajatusmalleja esim. Jeesuksen elämästä, kuinka Hän osoitti kiivauttaan ja millaisista asioista.

Hänellä oli joitain pyhiä asioita, joille Hän antoi merkitystä tavallista enemmän. Kuinka rakas olikaan Jeesukselle Jumalan huone - temppeli, jossa palvottiin koko kaikkeuden luoja ja opittiin Jumalan tuntemusta. Nyt kuitenkin temppelin olivat vallanneet rahan vaihtajat ja kyyhkysten kauppiat. Muistamme, kuinka Jeesus kiivastui ja kaatoi rahanvaihtajain pöydät! Hänellä oli kiivaus rukoushuoneen puolesta ja Hän oli todella vihainen ja sanoi heidän tehneen paikasta ryövärien luolan! ([Matt.21:12-13](#))

Toinen voimakas ja kiihkeä tilanne oli erään kerran Jeesuksen nuhdellessa voimakkaasti fariseuksia ja sen ajan uskonnollisia ihmisiä. Hän käytti jopa niin voimakasta kieltä, kuin *"te kyykäärmeen sikiöt!"* ([Matt.23:13-36](#)) Miksi Jeesus kiivaili? Mitkä olivatkaan ne todelliset syyt kiivauteen? Näemme, että Jeesus kiivaili Pyhän Jumalan ja Hänen huoneensa puolesta. Niitä Hän soimasi, jotka olivat olevinaan parempia kuin toiset ja jotka pitävät hengellistä valta-asemaa ja totuutta vääryyden vallassa. Samaisesta asiasta Paavali kirjoittaa, että sellaisia ihmisiä kohtaa Jumalan viha. ([Room.1:18](#))

Näemmehän, kuinka Jeesus toisaalla taas kumosi lainoppineiden kiihkon heidän tuodessaan Jeesuksen eteen syntistä naista. He olivat valmiina kivittämään tuon itse teoista tavatun ihmisen, mutta Jeesuksen Jumalinen rakkaus voitti tuon kiperän tilanteen. Syyttäjät lähtivät häpeissään ja Jumalan armo astui voimaan. – Jeesus sanoi: "En Minäkään sinua tuomitse." ([Joh.8:2-11](#))

– Näissä kaikissa näen pyhää ja oikeaa armohenkistä kiivautta, joka tähtää siihen, että nöyrä saa armon mutta tekopyhyys saa osakseen häpeän. Kiivautemme tulisikin olla Jumalan ja Hänen sanansa puolesta - ja sitä, että itse vaeltaisimme täynnä armoa, totuutta ja Pyhää Henkeä. Kun sitten julistaisimme näitä armollisia sanoja, kiivautemme päämäärä koituu Jumalan eduksi ja kunniaksi, ei omavanhurskauteemme ylläpitämiseksi.

[*JKR = Viittaus tarkempaan käännökseen: Jumalan Kansan Raamattuun]